

други ми казаха че е въ Влашко, а пъкъ нѣкои казвѣтъ, че и тамъ го нѣма..... кой знае да ли е живъ или негдѣ загина горкій безъ гласъ и безъ слухъ!.....

Пятника, като видя, че ще намѣри завѣтъ въ сърце-то на стареца, въздъхна и каза издълбоко: „моя работа....“....

— „Да не ти носи и тебѣ такава нѣщо, сынко?“

— „Такова и по зло, нѣ нѣма какво да ся стори, и сълзи-тъ протекохъ. Насъ трѣба да ны е урисала една урисница, а най-вече тебѣ съ баща ми, кой е по старъ и отъ тебѣ....“

— „Да вы не е угрѣла моя-та?“

— „Угрѣла не, нѣ ни е изгоряла и сърце-то....“

И двамата плачахъ и си бършихъ очи-тъ, безъ да продума нѣкой думъ. Това горчиво мълченіе трая нѣколко минути, и ако бѣше нѣкой на близо да глѣда и да не разбира причинъ-тъ на плача, щеше да помисли, че сѣ надъ нѣкой новъ гробъ.....

Най послѣ пятника, като си утри очи-тъ, прекъса мълчаніе-то и издума съ заглъхнѣлъ гласъ: „не плачи дѣдо добъръ е Господъ — Богъ е живъ и милостивъ..... Мой-тъ сълзи сѣ по горчиви отъ твои-тъ, нѣ нѣма за сега какво да ся стори — трѣба да ся скріѣтъ; защото може да потрѣбятъ и за другій пѣтъ. Да ся скріѣтъ ти казванъ, защото отъ нашъ-тъ кѣщъ ги проливѣтъ по вѣче и по горѣщи: баща ми и майка ми оплаквѣтъ трима и съ менѣ четирма; кой знае и моя-та дѣ ще ся свърши....“

— „Кажи ми дѣдо отъ дѣ си и какъ ти е име-то,“ казваше пятника за да ся поразтуши.

— „Азъ съмъ отъ Плаковско, зѣвѣтъ мя Цвѣтко, чистъ Христенинъ и Българинъ съмъ сынко....“

— „Ами, я ми кажи, и ты сынко, отъ дѣ си и що ти е накарало да бродишь свѣта?“ казваше дѣдо Цвѣтко занесенъ подиръ мысли-тъ си.